

Блискуче намисто

Кароліні просто хотілося ще трошки потримати намисто у себе.

Кароліна Марін
(Грунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася в Аргентині.

Кароліна, стрибаючи, перетнула подвір'я. Її подруга Ізабелла була на вулиці.

Ізабелла помахала їй. "Іди гратися!"

Кароліна перетнула подвір'я до будинку Ізабелли.

Ізабелла засунула руку в кишеню. "Хочу дещо тобі показати", — сказала вона. А тоді вона витягнула звідти найкрасивіше намисто з тих, що Кароліна коли-небудь бачила. Маленькі намистинки сяяли та блищали.

"Це моєї мами, — сказала Ізабелла. — Вона сказала, що я можу з ним сьогодні пограти. Дивися, як блищить на сонці!"

Ізабелла піднесла намисто до світла. Сотні веселок відбивалися від намистин. Воно було таке гарне!

"Давай грати в схованки!" — сказала Ізабелла.

"Гаразд, — сказала Кароліна. — Я можу допомогти стерегти намисто".

"Дякую!" — Ізабелла дала Кароліні намисто і та поклала його в кишеню.

Невдовзі Кароліні треба було вертатися додому. Коли вони прощалися, Ізабелла не запитала про намисто. Мабуть, вона забула. А Кароліна не стала нагадувати.

Кароліна почувалася трохи погано через те, що забрала додому намисто. Але їй просто хотілося ще трошки потримати його у себе. Вона проігнорувала погане почуття і поклала намисто під подушку.

Наступного дня була неділя. Кароліна закінчила свої домашні обов'язки та вийшла гуляти на вулицю. Вона зовсім забула про намисто.

"Кароліно! — покликав її тато. — Можеш підійти?"

Кароліна побігла в дім. "Що?"

Тато тримав у руці намисто. "Мама знайшла це під твоєю подушкою. Чиє це?"

"Ізабеллино", — очі Кароліни наповнилися сльозами. — Я тримала його у себе в кишені, поки ми вчора грали. А потім вирішила забрати додому".

Мама сіла на диван разом з Кароліною. "Дякую, що сказала правду. Як ти вважаєш: що треба зробити тепер?"

Кароліна мовчала. Вона думала про Ісуса. Він би хотів, аби вона була чесною та повернула намисто.

"Мені треба повернути його Ізабеллі та вибачитися", — сказала Кароліна. Щойно вона це сказала, погане почуття минуло. Вона відчула всередині тепло.

Кароліна пішла до будинку Ізабелли.

"Привіт! — сказала Кароліна. Вона протягнула Ізабеллі намисто. — Вибач, що я його забрала. Ти пробачиш мені?"

"Так, — сказала Ізабелла. — Дякую, що повернула". Потім вона усміхнулася. "Хочеш знову пограти в схованки?"

"Так! Ти перша рахуєш, а я захираюсь!"

Того вечора Кароліна помолилась. "Любий Небесний Батьку, будь ласка, пробач мені за те, що я забрала намисто. І дякую за те, що допоміг мені виправити це".

Кароліна знову відчула тепло. Вона раділа, що змогла зробити те, чого хотів би від неї Ісус. ●

Я МОЖУ КАЯТИСЯ

Ми всі іноді чинимо неправильно. Але завдяки Ісусу Христу та Його Спокуті ми можемо змінитися та виправитися. Це називається покаяттям. Коли ми каємося, ми вибачаємося перед тими, кому нашкодили. Ми намагаємося виправити помилку. Ми молимося про прощення. Ми докладаємо максимум зусиль, щоб не повторювати неправильні вчинки. Тоді ми можемо бути прощеними та відчути спокій від Небесного Батька.

